

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 126

1 Φεβρουαρίου 2004

Ἡ μάζα καί ὁ ἕνας...

Καθηλώνει τό στοχασμό μου καί τόν προβληματισμό μου μία χτυπητή ἀντίθεση. Οἱ δομές καί τά κέντρα ἐξουσίας τοῦ σημερινοῦ μας κόσμου ἀπευθύνονται στή μάζα. Στό ἀπρόσωπο σύνολο. Στόν λαϊκό πολτό, πού δημιουργεῖται μέ τήν ἀνάμειξη τῶν ἰδεολογιῶν καί τῶν βιοθεωριῶν, τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων καί τῶν εὐρημάτων τῆς νεωτερικότητας, τῶν ἐμπορευματοποιημένων πολιτιστικῶν σχημάτων καί τῶν τυποποιημένων ὁραμάτων τῆς εὐμάρειας. Ἀντίθετα, ἡ Ἐκκλησία ἀπευθύνει τόν ἀγαπητικό λόγο Της καί τήν ἀνύστακτη φροντίδα Της στήν ἀδιαπραγμάτευτη προσωπικότητα, στήν ἀναντικατάστατη ὕπαρξη στόν ἕνα, «δι' ὃν Χριστός ἀπέθανεν» (Α' Κορινθ. ν' 11).

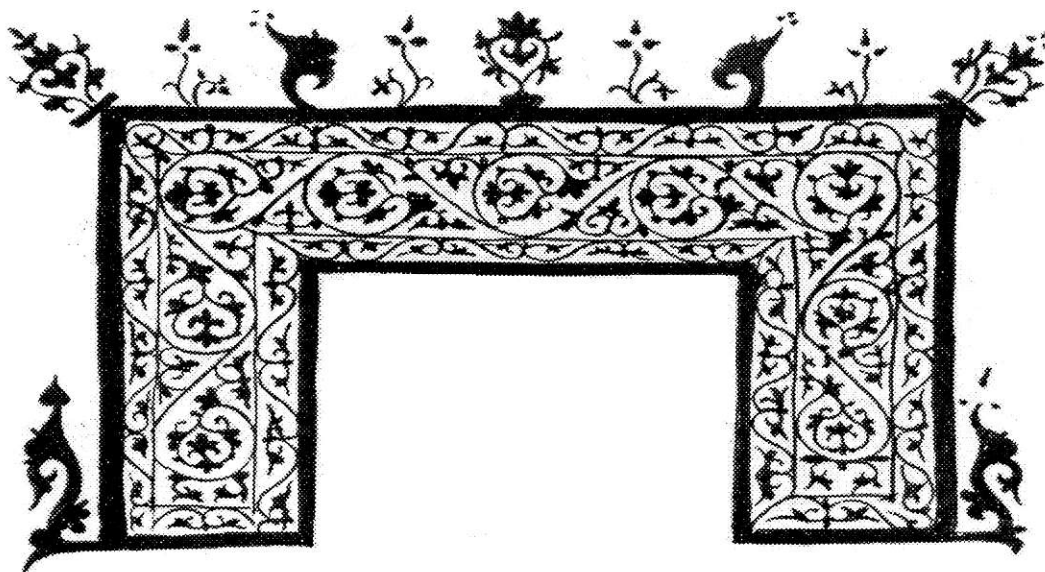
Τά πάντα, σήμερα, περνοῦν ἀπό τό μηχανισμό τῆς μαζοποίησης καί τῆς πολτοποίησης. Ἐνῶ οἱ βαρύγδουπες διακηρύξεις τῶν μεγάλων, ὑπερεθνικῶν ὀργανισμῶν, κατακυρώνουν τήν ἀξία τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, τό σεβασμό τῆς προσωπικῆς γνώμης καί τό δικαίωμα τῆς ἐλεύθερης ἐπιλογῆς, τά πάντα μεθοδεύονται καί διακινεῦνται στίς ράγες τῆς μαζοποιημένης κοινωνίας, στήν ἀρχή τῆς παγκοσμιοποίησης καί στίς προδιαγραφές τῶν πανίσχυρων καί, ταυτόχρονα, ἀόρατων πολυεθνικῶν πολιτικῶν, πολιτιστικῶν καί οἰκονομικῶν σχημάτων.

Δέν υπάρχει έμπόρευμα, παράγωγο πολυεθνικής εταιρείας, πού νά μήν κυκλοφορεί στό μῆκος καί στό πλάτος τῆς ένοποιημένης δυτικής κοινωνίας. Δέν υπάρχει ιδεολογία, πού νά μή μεταφυτεύεται από τή μιά γωνιά στήν ἄλλη. Δέν υπάρχει πολιτικό σχῆμα, πού νά μήν αντιγράφεται, αὐτούσιο ἢ μέ ἀνεπαίσθητες παραλλαγές, στίς δορυφόρες χώρες. Δέν υπάρχει πρόταση ζωῆς, πού νά μή γίνεται μόδα καθολικῆς ἐμβέλειας. Δέν υπάρχει βρωμιά, πού νά μή λανσάρεται από τά μαζικά μέσα τῆς ἐνημέρωσης καί νά μή γίνεται ποιότητα(!!!) ζωῆς. Ὅταν κανεῖς ταξιδεύει από χώρα σέ χώρα καί από ἥπειρο σέ ἥπειρο, αἰφνιδιάζεται από τήν ὁμοιομορφία καί σχηματίζει τήν ἐντύπωση, πώς κάποιος ὁδοστρωτήρας πέρασε καί τά ἱσοπέδωσε ὅλα. Καί τά ἔμψυχα καί τά ἄψυχα. Καί τούς ἀνθρώπους καί τά προϊόντα τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Διαμετρικά ἀντίθετο εἶναι τό ἐμπειρικό μας ἀπόκτημα, ὅταν κοινωνοῦμε στήν Καινοδιαθηκική ἀτμόσφαιρα καί ὅταν μελετοῦμε μέ προσοχή τή διακίνηση τῆς Ἑκκλησίας στήν τροχιά τῆς ἱστορίας.* Ὁ σαρκωμένος Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔδειξε ἐνδιαφέρον γιά τό «ἓνα» χαμένο πρόβατο. Μίλησε γιά τήν ἔκχυση τῆς στοργῆς τοῦ Θεοῦ-Πατέρα, πρὸς τόν ἓνα ἄσωτο γιό Του. Δίδαξε τήν ἀξία τῆς μιᾶς ψυχῆς. Τράβηξε ἀπό τό χάος τῆς διαφθορᾶς τή μιά ἁμαρτωλή γυναῖκα. Στάθηκε στό πηγάδι τῆς Σαμάρειας γιά νά συνομιλήσει καί νά λυτρώσει τή μιά πλανεμένη ὑπαρξή. Ἄνοιξε, ἀπό τό ὕψος τοῦ Σταυροῦ, τόν παράδεισο γιά τόν ἓνα, μετανοιωμένο ληστή.

Ολα τά γεγονότα τῆς Καινῆς Διαθήκης καί ὅλοι οἱ μόχθοι τῆς Ἑκκλησίας, κατά τή δισχιλιετή πορεία Της, συγκλίνουν στήν ἀναγνώριση τῆς ἀξίας τοῦ κάθε ἀνθρώπου καί ὑπηρετοῦν τή λύτρωσή του καί τήν ἀναδειξή του σέ ἐκλεκτό μέλος τῆς χαρισματικῆς, Ἀγιοπνευματικῆς κοινότητας. «*Χαρά γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι*» (Λουκ. ιε' 7). «*Εἴτε πάσχει ἐν μέλος συμπάσχει πάντα τά μέλη, εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος συχαίρει πάντα τά μέλη*» (Α' Κορινθ. ιβ' 26).

Συμπέρασμα ἀκλόνητο καί ἀδιαπραγμάτευτο. Μέσα στήν Ἑκκλησία, ἀναπνέουμε τήν ἀξία τῆς προσωπικότητάς μας. Τή μοναδικότητά της. Καί τή θέση της στήν πατρική, θεϊκή καρδιά. Καί, παράλληλα, βιώνουμε τήν ἀδελφική κοινωνία τῶν προσώπων. Μέσα στήν πολτοποιημένη, σύγχρονη κοινωνία μας, χάνουμε τόν ἑαυτό μας καί γινόμαστε ἀσήμαντα ἐξαρτήματα τῆς παγκόσμιας μηχανῆς.

Ὁ τιμημένος λαός...

ἀτιμασμένος λαός.

Τιμημένος λαός τοῦ Θεοῦ, τό εὐλογημένο καί ἁγιασμένο πλήρωμα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, καταντάει ἀτιμασμένος καί περιφρονημένος λαός, ὅταν ἡ ὑπεροψία καί ἡ ἀλαζονεία ἐνθρονίζονται στίς ἐπισκοπικές καθέδρες.

Ὁ Ὁρθόδοξος λαός, σύμφωνα μέ τίς προδιαγραφές τῆς Ἐκκλησιολογίας μας καί τήν Παράδοση τῶν Πατέρων μας, δέν ἐπέχει θέση θεατῆ στίς ἀρχιερατικές καί ἱερατικές πράξεις. Εἶναι τό ζωντανό καί συνυπεύθυνο Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Τό ἀνθρώπινο κορμί, πού τό προσέλαβε, μέ τή σάρκωσή Του, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀποδέκτης τῆς Θεανθρώπινης λυτρωτικῆς προσφοράς τοῦ Σταυροῦ. Ὁ μέτοχος στή ζωή καί στά χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ὁ φύλακας τοῦ θησαυροῦ τῆς Εὐαγγελικῆς διδαχῆς. Ὁ συμμέτοχος καί συνεργός καί συνδιάκονος

στήν οἰκοδομή τοῦ ζωντανοῦ Ναοῦ τοῦ Κυρίου, τῆς ἁγιότατης Ἐκκλησίας μας (Ἐφεσ. β' 21).

Μέσα στήν Ἐκκλησία ὑπάρχουν διακρίσεις διακονημάτων, ἀλλά δέν ὑπάρχουν ὑποτιμητικές ἀξιολογήσεις καί διαβαθμίσεις κοσμικῶν προτεραιοτήτων, πλούτου, δύναμης, ἀξιώματος. Δέν ξεχωρίζουν προνομιοῦχοι, «ἄρχουσα τάξη» καί σιωπηλοί, ὑποβαθμισμένοι ἀκόλουθοι. «Οὐκ ἔνι Ἕλλην καί Ἰουδαῖος, περιτομή καί ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλά τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολασ. γ' 11). Οἱ πολλοί «ἐσμέν ἀλλήλων μέλη» (Ἐφεσ. δ' 25), «συμπολῖται τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσ. β' 19), «κληρονόμοι μέν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δέ Χριστοῦ» (Ρωμ. η' 17).

Ἡ ἀρχή τῆς ὑπέρτατης ἀξίας τῆς καθ' ἑαυτὴν προσωπικότητος καί τῆς ἰσοτιμίας

ὄλων μέσα στὸν ἱερό περίβολο τῆς Ἐκκλησίας πηγάζει ἀπὸ τίς διδαχές τοῦ Κυρίου μας, ἀπὸ τὸ δικό Του θεανδρικό ὑπόδειγμα καὶ ἀπὸ τὴν πλατεία, γόνιμη Παράδοση, πού μᾶς κληροδότησαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ φωτισμένοι Πατέρες μας.

Ὡστόσο, (τό σημειώνω μέ πόνο), παράπλευρα πρὸς τὴν ἁγιασμένη παράδοση τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἰσοτιμίας ἢ, μᾶλλον, ἀντίθετα πρὸς τὴν τίμια παράδοση τῆς γνήσιας ἀδελφοσύνης, κυλάει ἡ ἐκτροπή. Τό ρεῦμα τῶν κοσμικῶν διακρίσεων καὶ τῆς ἐξουσιαστικῆς συμπεριφορᾶς, πού εἰσρέει «ἔξωθεν» στὸν ἱερό χῶρο, νοθεύει τό ἐκκλησιαστικό βίωμα καὶ ἀναιρεῖ τό θεμελιακό νόμο τῆς ἀγάπης.

Αἰώνων ἐμπειρία δίνει τό στίγμα τῆς ἀνωμαλίας. Τό κλίμα ὑποτίμησης καὶ ἐκμετάλλευσης τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ὑπεροπτικά καὶ ἀντιευαγγελικά ὑψωμένες ἐπισκοπικές καθεδρες καὶ ἀπὸ ἱερεῖς, πού ἔχουν ξεζωστεῖ τό «λέντιο» τῆς διακονίας καὶ ἀσκοῦν στεῖρο ἐπαγγελματισμό. Στίς συνειδήσεις τῶν ἐξουσιαστῶν λειτουργῶν ὁ λαός μεταποιεῖται σέ μάζα. Καὶ στὰ χέρια τους, τό πλῆθος ἀναπλάθεται καὶ ἀνακατασκευάζεται σέ ὠθημένο ὄγκο. Ἀποδεκτός καὶ χρήσιμος ὁ λαός, ὅταν εἰσφέρει τὴν ὑποταγή του. Ὅταν καταθέτει τὸν ὕλικό πλοῦτο του. Καὶ ὅταν δανεῖζει τὰ χέρια του σέ ἡχηρό χειροκρότημα. Ἀτελέσφορη καὶ ἐπικίνδυνη ἡ ἀνάμιξη του στὰ ἐκκλησιαστικά δρώμενα, ὅταν ξυπνοῦν μέσα του οἱ εὐαίσθησιες καὶ ζητάει δικαίωμα λόγου καὶ μερίδα εὐθύνης στὴν πλοήγηση τοῦ ἱεροῦ σκάφους.

Μεγάλη μερίδα τῶν Ἐπισκόπων καὶ τῶν ἐφημεριακῶν λειτουργῶν τῶν ἁγί-

ων Μυστηρίων εἶναι εὐκολοί νά ἐπαινέσουν τὴ συμμετοχή τοῦ λαοῦ στὴν Εὐχαριστιακὴ τελετουργία καὶ στίς πολλές ἄλλες λατρευτικὲς συνάξεις καὶ νά ἐξάρουν τὴν προθυμία του στὴ μαζική στήριξη τῶν συνθημάτων καὶ τῶν αἰτημάτων τῆς ἡγετικῆς νομενκλατούρας. Ἀλλὰ δέν καλλιεργοῦν τὴ χαρισματικὴ προσέγγιση καὶ τὴν κοινωνία τῶν ψυχῶν. Δέν ἀπαλείφουν καὶ δέν καταργοῦν τό κοσμικὸ ὀροθέσιο διακρίσεως. Καὶ δέν παραχωροῦν στά λαϊκά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, «*ἡγιασμένοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, κλητοῖς ἁγίοις*» (Α' Κορινθ. α' 2), τό δικαίωμα ἀνοικτῆς, ἐντιμῆς καὶ εἰλικρινοῦς ἐνημέρωσης καὶ προσωπικῆς μετοχῆς στίς Συνοδικές διασκέψεις ἢ στὰ κλιμακωτά κέντρα τῶν ἀποφάσεων. Οἱ λειτουργίες αὐτές εἶναι, αὐστηρά καὶ μέ ὑποπτη μεθόδευση, ἐλεγχόμενες. Καὶ οἱ χῶροι τῶν συσκέψεων καὶ τῶν ἀποφάσεων εἶναι στεγανά κλειστοί. Ἀπρόσιτοι καὶ ἀνέλεγκτοι ἀπὸ κείνους, πού τούς παραχωρεῖται τό δικαίωμα νά μετέχουν στὴν πιὸ ἱερὴ καὶ στὴν πιὸ οὐσιαστικὴ πράξη, στὴν κοινωνία τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τούς στερεῖται ἡ πρόσβαση, ἡ «ἔστω τυπικὴ», στὰ μαγερεῖα τῆς σκοτεινῆς ἐκκλησιαστικῆς διαπλοκῆς.

Δέν θά ὠφελῇσαι ἂν ἀναφερθῶ σέ φαινόμενα καὶ περιπτώσεις περιφρόνησης καὶ ἐξουθένωσης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, πού ἀμαύρωσαν τίς κιτρινισμένες πιά ἱστορικὲς σελίδες. Ὅταν ἔχεις μπροστά σου καυτὴ καὶ καταθλιπτικὴ τὴν ἐπικαιρότητα, εἶναι ἀσύμφορο καὶ ἀπρόσφορο νά προστρέχεις στό παρελθόν, γιὰ νά καταδείξεις τίς ἀνεπίτρεπες καὶ ὀλέθριες ἐκτροπές. Τό «σήμερα» βοᾷ. Οἱ

έκκοσμιευμένοι φορεῖς τοῦ σεμνοῦ λειτουργήματος, μέ τίς ἰδιοτυπίες τους, μέ τά κοσμικά τους καμώματα καί μέ τά τεχνάσματά τους, τά δανεισμένα ἀπό τά παλάτια τῆς στυγνῆς ἀπολυταρχίας, ἀφήνουν πίσω τους τέτοια ἴχνη, πού καί μόνο ἂν τά φωτογραφήσεις, ἔχεις μπροστά σου ἀκέραιη τήν ἀξονική τομογραφία τῆς ἀλλοτρίωσης.

* * *

Ἀπερίφραστα θά καταγγείλω δημόσια τόν σημερινό Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο γιά παραχάραξη καί καταλυτική στρέβλωση τῆς ἀρμονικῆς σχέσης κλήρου καί λαοῦ μέσα στήν Ἐκκλησία μας. Θά τόν στιγματίσω γιά ἀλαζονική ὑπερέξαρχση τοῦ ἐπισκοπικοῦ του καί, ἰδιαίτερα, τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ του λειτουργήματος καί γιά στρίμωγμα τοῦ λαϊκοῦ πληρώματος στό στρατωνισμό τοῦ βωβοῦ, τοῦ ὑποταγμένου καί ἐξαρτημένου λόχου.

Ὁ κ. Χριστόδουλος, μέ τήν ἄνοδο του στό «θρόνο», ὑποσχέθηκε ἄνοιγμα ἔντιμου διαλόγου μέ τό λαό. Ἔταξε, πώς θά εὐρύνει καί θά ἀποκαθάρει τή δίοδο εἰλικρινοῦς ἐπικοινωνίας μέ τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα. Καί πώς θά ἀναβαθμίσει τό βάθρο καί τήν προσφορά τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Καί, ἀπό αὐτά, πού ὑποσχέθηκε, δέν ἔκανε τίποτα. Ἀντίθετα, χαμήλωσε ἀκόμα περισσότερο τό λαϊκό βάθρο καί ἀγωνίστηκε νά ἐνθρονίσει τό δικό του εἶδωλο σέ καθέδρα ὑπερυψωμένη καί σέ ρόλο ἀνατολίτη ἡγεμόνα. Ἐρρίξε στήν ἀγορά φτηνά συνθήματα λαϊκισμοῦ. Ὅμοια μέ αὐτά, πού ξαπολύουν, κατά τίς παραμονές τῶν ἐκλογῶν, οἱ δημοκόποι καί οἱ λαοπλάνοι τῆς πολιτικῆς κονί-

στρας. Ἀλλά δέν προσήγγισε, μέ ἀγάπη καί μέ πνεῦμα θυσίας, τή λαϊκή ψυχή. Φώναξε, ἔσκουξε, ὅπως ἀκριβῶς σκουίζει ὁ φτηνός πολιτικάντης, μοίρασε ὑποσχέσεις, ὀργάνωσε συλλαλητήρια. Ἀλλά δέν ἔσκυψε, μέ τό ἐνδιαφέρον καί τήν προσήνεια τοῦ γνήσιου ποιμένα καί μέ τήν ἀγάπη τοῦ πνευματικοῦ πατέρα, ἐκεῖ, πού ἀναβλύζει τό δάκρυ καί ἀναπαράγεται ὁ στεναγμός. Προσποιήθηκε, πώς ἔρχεται κοντά στίς λαϊκές μάζες. Καί ἐφάρμοσε τέτοια πρακτική, πού βάθυνε καί πλάτυνε τήν ἀπόσταση.

Θά μπορούσα νά καταστρώσω μακρό κατάλογο ἀστοχῶν μεθοδεύσεων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, πού πίκραναν τό λαό, τόν προβληματίσαν σέ βαθμό ἐπαναστατικῆς ἔκρηξης καί τόν ἔκαναν νά διακόψει τό χειροκρότημα καί νά κυττάξει μέ μάτι ἀμφιβολίας καί ὑποψίας καί ἀπόρριψης τόν, εὐκαίρως ἀκαίρως, αὐτοπροβαλλόμενο «ἐκκλησιαστικό ἡγέτη»(!). Περιορίζομαι σέ μιά συνοπτική, ἀλλά καί ἐνδεικτική, ἀναπαραγωγή διαπιστώσεων, πού ἔχουν ἐπισημανθεῖ καί δημοσιοποιηθεῖ ἀπό γραφίδες ὀξυγράφων, διακριτικές στήν ἔκφραση, ἀλλά καί διεισδυτικές κατά τή διερεύνηση. Σέ μιά φωτογράφιση τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ πορτραίτου, ὅχι ὅπως τό λουστράρουν καί τό προβάλλουν οἱ γύρω του, οἱ παρατρεχάμενοι κόλακες, ἀλλά ὅπως τό ζεῖ ὁ λαός, ὁ ἀλάνθαστος ἐκτιμητής τῆς προσφορᾶς τῶν χαρισματοῦχων ἡγετῶν ἢ τῶν πλαστογράφων, εἰδωλοποιημένων μετριοτήτων.

1. Ὁ Χριστόδουλος, γιά νά προστατέψει τό εἶδωλό του ἢ γιά νά ἀ-

ποστασιοποιήσει τό λαό, μίσθωσε και ανάπτuxe γύρω του τάγμα γορίλων.

Γιά πρώτη φορά, στους είκοσι αιώνες της έκκλησιαστικής ιστορίας, πού έτρεξαν, οί γορίλες μπήκαν ανάμεσα στον ποιμένα και στό ποίμνιο, άκύρωσαν την πατρική σχέση, πάγωσαν την αγάπη, επέβαλαν πρωτόκολλο κοσμικής, ανακτορικής περιφούρησης. Ναι, οί γορίλες, οί τραχείς και βλοσυροί έπαγγελματίες σωματοφύλακες, έζωσαν και άπομόνωσαν τον Άρχιεπίσκοπο και άπώθησαν σέ άπόσταση τό λαό. 'Ο Χριστόδουλος δέν περπατάει ποτέ έλεύθερος, άνετος, έτοιμος νά δεχτεί την έκδήλωση άφοσίωσης του ποιμνίου του ή, ακόμα, και τό κάποιο παράπονο και τό στεναγμό του. Συνοδεύεται πάντοτε από τον έσμό των γορίλων, πού είναι ταγμένοι νά σπρώχνουν μέ βίαιες κινήσεις τό πλήθος και νά φυλάγουν, άπρόσιτο και άνέγγιχτο, τον ύψηλό(!!!) άφέντη τους. "Αν κάποια ύπαρξη δοκιμάσει νά πλησιάσει τον άρχιεπισκοπικό θρόνο, γιά νά άσπαστεί εύλαβικά τό χέρι, πού σηκώνει τά "Αγια, άπομακρύνεται από τους πληρωμένους γορίλες, πού έχουν αναλάβει την περιφούρηση του άρχιεπισκοπικού είδώλου.

Φυλλομετρήστε τίς έφημερίδες και σταματήστε στίς φωτογραφίες του Άρχιεπισκόπου, πού άπαθανατίζουν τίς προσελεύσεις του σέ δημόσιους χώρους ή ή μετοχή του σέ έορταστικές λιτανεύσεις ιερών Εικώνων. Πλάϊ του θά διακρίνετε, πάντοτε, τους γεροδεμένους άντρες, τους διορισμένους νά σπρώχνουν και νά βιάζουν και νά κακοποιούν τό λαό, όταν τολμήσει νά έγγίσει την κινούμενη άρχιεπισκοπική χλιδή. 'Ο λαός δικαιούται(!!!), από άπό-

σταση, νά άκούει τίς λεκτικές άρχιεπισκοπικές έκρήξεις. Δέν του έπιτρέπεται, όμως, νά διαβεί ή γέφυρα και νά έγγίσει, σεβαστικά, τά χείλη του στό χέρι του άπροσπέλαστου ήγέτη.

2. 'Ο Χριστόδουλος ύποτιμάει και άτιμάζει ή νοημοσύνη του λαού του Θεού και κλονίζει την έμπιστοσύνη του στη Συνοδική ήγεσία του, όταν μεθοδεύει και διευθύνει την άνοιχτή και σκόπιμη παραπληροφόρησή του. Οί είδήσεις, πού παράγονται στα κέντρα έκκλησιαστικής ένημέρωσης και διοχετεύονται στίς άκοές των μελών της Έκκλησίας, είναι ένα κομπολόι έξαπάτησης και ψεύδους. Δάνειο από ή διαπλεκόμενη, πολυκέφαλη, κοσμική έξουσία. Και σχεδιασμοί έπαγγελματικών έπικοινωνιολόγων, άσχετων μέ ή θεολογική και ήθική εύαισθησία του έκκλησιαστικού χώρου.

'Ο τιμημένος λαός, τό πλήρωμα της αγιότατης Έκκλησίας μας, δέν έχει τό δικαίωμα άμεσης πρόσβασης στα άνώτατα κλιμάκια της έκκλησιαστικής διαπλοκής και της όριστικής διαμόρφωσης των αποφάσεων. Όλες οί πόρτες είναι κλειστές, άμπαρωμένες. Την ένημέρωσή του την παίρνει από τά φερέφωνα. Την ύπηρετούν οί διορισμένοι έπικοινωνιολόγοι και οί άρχιεπισκοπικοί τερατολόγοι. Αύτοί, πού δέ διστάζουν και δέν άντιμετωπίζουν πρόβλημα συνείδησης, όταν παρουσιάζουν τό «μαύρο» ως «άσπρο», την «αύθαιρεσία» ως «εύσυνειδησία» και την «άρρωστημένη φιλοδοξία» ως «όραμα», πού προάγει ή δόξα της Έκκλησίας.

Χαρακτηριστική μεθόδευση, πού δέν την έχουμε προσέξει, όσο θά έπρεπε,

είναι τούτη. Στους χώρους της 'Ιερᾶς Συνόδου καί στα ἐνδιατήματα της 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν ἔχουν διοριστεῖ καί ἔχουν ἐγκατασταθεῖ πολυάνθρωπες ὑπηρεσίες δημόσιων σχέσεων καί ἐνημέρωσης, πού πλαισιώθηκαν μέ πλῆθος «ἡμετέρων» χειροκροτητῶν καί «δωροφόρων». Ὅλοι αὐτοί, σέ ἀτέρμονη βάση, ἀντί νά πληροφοροῦν, παραπλανοῦν τό λαό. Φιλτράρουν τά γεγονότα καί τίς εἰδήσεις, πού ἀμαυρώνουν τό ἀρχιεπισκοπικό γόητρο. Ἀποκαθαίρουν καί στολίζουν, μέ τεχνητές ἐπιζωγραφήσεις, τό προφίλ τοῦ προκατήμενου. Καί τόν παρουσιάζουν στό λαό ὡς ἡγέτη οἴκουμενικῆς ἐμβέλειας, πού λαμπρύνει τήν Ὁρθόδοξη ἑλληνική Ἐκκλησία καί ἐνεργοποιεῖ τοὺς κρυφοὺς πόθους τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Δέν τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ ἐντιμὴ ἀναμετάδοση τῶν περιστατικῶν. Δέν τοὺς ὑποδαυλίζει τό χρέος σεβασμοῦ στήν ἀλήθεια. Βουτοῦν, ἀδιάκριτα, τήν πένα τους ἢ τή γλώσσα τους στά τσανάκια τῆς κολακείας. Καί διαμορφώνουν τήν εἶδηση ἢ τό σχόλιο, μέ ἀποκλειστική σκοπιμότητα τήν ἀπόκρυψη τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν ἀδυναμιῶν ἀπό τά μάτια καί ἀπό τήν κρίση τοῦ λαοῦ καί τήν προώθηση σέ ὑψηλά ἐπίπεδα τῆς δημοτικότητάς του.

Ὁ λαός μαθαίνει, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν ἀγαπάει τή χλιδή, ἀλλά ζεῖ μέ λιτότητα, ὅπως ὁ μεσαῖος Ἕλληνας πολίτης(!!!)...., ὅτι τά 700 ἑκατομμύρια, πού ξόδεψε γιά τήν ἀναβάθμιση τῆς κατοικίας του ἦταν ψίχουλα...., ὅτι οἱ δεσποτάδες, πού κατηγορήθηκαν γιά ὁμοφυλοφιλία καί οἱ πράξεις τους ἔγιναν βούκινο στίς τηλεοράσεις, ἀπαλλάχτηκαν ἀπό κάθε κατηγορία καί ἀποδόθηκαν ἄσπιλοι(!!!) στήν Ἐκ-

κλησία, μιά καί οἱ κατηγορίες, πού διατυπώθηκαν ἐναντίον τους ἦταν ἀνεπίτρεπτη παραβίαση τῶν προσωπικῶν τους δεδομένων..., ὅτι ἡ διαφυγή δισεκατομμυρίων ἀπό κάποια περιφερειακά ἐκκλησιαστικά ταμεῖα δέ στοιχειοθετεῖ τό ἀδίκημα τῆς ὑπεξαίρεσης(!!!) καί δέν δικαιολογεῖ τήν παραπομπή τῶν δραστῶν στά Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια... καί πολλές ἄλλες, παρόμοιες, δραστηριότητες τοῦ προέδρου τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων, Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου. Μαθαίνουν, δηλαδή, ὅτι, παρά τή δημοσιογραφική κατακραυγή καί παρά τίς εἰκόνες φρίκης, πού ἀπαθανατίζουν οἱ τηλεοπτικές κάμερες, ὅλα, μέσα στά Συνοδικά καί στά Μητροπολιτικά κλιμάκια, εἶναι καλά καί ἅγια. Τόσο καλά, πού ἀναγκάζουν τό λαό νά βηματίζει στό μονόδρομο τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς καί τῆς μητροπολιτικῆς ἀξίας. Τοῦ ὑποδεικνύουν τό χρέος νά καίει, ἀσταμάτητα, τό θυμίαμα τῆς κολακείας. Καί τοῦ ἀποκαλύπτουν τίς πλεκτάνες(!!!), μέ τίς ὁποῖες προσπαθοῦν οἱ ἐχθροί(!!!) τῆς Ἐκκλησίας νά παγιδέψουν τοὺς ἀψεγάδιαστους(!!!) ἡγέτες Της.

Οἱ παράγοντες, πού βρίσκονται κάπως κοντά στίς ἐκκλησιαστικές ἐξελίξεις, πού γνωρίζουν τή λειτουργικότητα τῶν θεσμῶν καί ἔχουν τή γνώση καί τήν εὐχέρεια νά ἐλέγχουν τίς καθημερινές ἀνενδοίαστες παραχαράξεις, κατεβάζουν τό κεφάλι ἀπό ντροπή, ὅταν ψηλαφοῦν τή θρασύτατη ἀλλοίωση τῆς πραγματικότητας. Καί νοιώθουν μέσα τους νά σταλάζει πικρό τό δάκρυ. Ἐπιμετροῦν τίς ἀπανωτές ἐκτροπές, ὡς πράξεις προδοσίας. Καί ἀγανακτοῦν γιά τό γεγονός, ὅτι ἡ προδοσία

έμφανίζεται στα μάτια του λαού ως ιστορικό κατόρθωμα και ή άλλοτρίωση του ήθους ως έκσυγχρονισμός.

Η τακτική της απάτης και της παραπληροφόρησης (κατεστημένο σχήμα σήμερα) δεν αντανakλά αγάπη και σεβασμό και αναγνώριση της θέσης και της ευθύνης του λαού. Έκφράζει νοθευμένη αυτοπεποίθηση, άρρωστημένη ιεροκρατία και «κατακυρίευση των κλήρων» (Α' Πέτρ. ε' 3).

3. Ο Χριστόδουλος προσβάλλει και πληγώνει την ευαίσθησία του λαού με την άμετρη επίδειξη χλιδής και κοσμικής επίδειξης. Ο λαός θέλει τον Άρχιεπίσκοπο υπόδειγμα της «λιτότητας», της «αυτάρκειας» και της «άσκησης». Και τον παρακολουθεί να έκτροχιάζεται και να συντονίζεται με τους ύλόφρονες Κροίσους της άθεϊστικής όλιγαρχίας.

Τά όσα περνούν καθημερινά στα κανάλια της ενημέρωσης, (λίγα από τα πολλά), παρουσιάζουν και φωτίζουν τον Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο ως τον έραστή του πλούτου και τον κυνηγό της χρυσής πολυτέλειας.

Από τη σκηνή της άρχιεπισκοπικής ιδιαιτερότητας παρήλασε, κατά τά 150 χρόνια της Αυτόκεφαλίας της Έκκλησίας της Ελλάδος, άρμάθα προσωπικοτήτων. Κάποιοι από αυτούς ήταν έμφανώς πλούσιοι στην καρδιά και άπερίττοι στη νομή του ύλικού πλούτου. Και κάποιοι άλλοι, ποτισμένοι με τά μεθυστικά νάματα της ύλοκρατίας, μετέφεραν στους χώρους της Έκκλησίας την έπαρση και τον πλούτο. Ωστόσο, κανένας από αυτούς δεν άφησε πίσω του πορτραίτο αντίστοιχο με τό πορτραίτο, πού ζωγράφησε στά έξη του

χρόνια ό σημερινός Άρχιεπίσκοπος. Ο Χριστόδουλος είνai ό μόνος, πού έγινε «στάρ» και, πού άπασχόλησε τά κοσμικά περιοδικά με την άπέραντη σέ αριθμό άποκτημάτων και άμύθητη σέ χρυσό πλούτο γκαρνταρόμπα του.

Ο λαός, πού κουβαλάει στό πικρό μονοπάτι της ζωής του τή φτώχεια ή την άρρώστια, πού βλέπει τό σπιτικό του νά σωριάζεται, σέ ένα λεπτό του χρόνου, έξ αίτίας του τρομακτικού σεισμού, πού είνai άναγκασμένος νά κατοικεί, χρόνια όλόκληρα, στίς σκηνές ή στά παραπήγματα, άκουσε πώς ό προκαθήμενος της Έκκλησίας ξόδεψε 700 έκατομμύρια, γιά νά έπισκευάσει και νά έκσυγχρονίσει τή διώροφη άρχιεπισκοπική κατοικία του. Και έμεινε, έμβρόντητος, βουβός και άνέκφραστος, νά κυττάει μία τό έρειπωμένο σπίτι του και μία τά άστρα του άνοιχτού ούρανοϋ. Πώς νά πιστέψει ό λαός αυτός, πώς χρειάστηκαν 700 έκατομμύρια, γιά νά ανανεωθεί τό σπίτι αυτό, πού πρίν δυό δεκαετίες τό είχε ανανεώσει ό τότε Άρχιεπίσκοπος Σεραφείμ και τό είχε άναδείξει παλάτι και φρούριο;

Και σάν νά μή φτάνει αυτή ή πρόκληση, ό λαός, τό λογικό ποίμνιο, πού μετράει τή δραχμή και σφίγγει τό ζωνάρι του, όταν τά οίκονομικά του φτάνουν στη μηδενική βάση, παρακολουθεί τόν ποιμένα του νά αλλάζει τή μία μετά την άλλη τίς βαρύτιμες και χρυσοστόλιστες άρχιερατικές άμφιέσεις και νά φορτώνεται έκατομμύρια, πρίν προσεγγίσει τό Πανάγιο Θυσιαστήριο, γιά νά προσφέρει Εύχαριστία και Θυσία στό Σταυρωμένο Θεάνθρωπο. Και βλέπει, ακόμα, τίς πανάκριβες λιμουζίνες, πού τίς χαίρονται μόνο οι

Χολλυγουντιανοί πλουτοκράτες, νά ἐντάσσονται στό στόλο τοῦ κ. Χριστόδουλου καί νά γίνονται κομμάτια καί δείγματα τῆς εὐμαρείας του.

Πῶς αὐτός ὁ λαός, ὁ ἄστεγος ἢ ὁ πεινασμένος ἢ ὁ ἄρρωστος, νά νοιώσει τόν κοσμικό ἡγεμόνα, τό φορτωμένο μέ τό χρυσάφι καί τήν ἐξεζητημένη, χλιδάτη ἀμφίεση, ὡς πατέρα του καί ὡς ἐμπνευστή του καί ὡς συνεχιστή τοῦ ἔργου τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, πού ἔμειναν πιστοί στήν ἐντολή τοῦ Δαυκάλου τους: «*μηδέν αἵρετε εἰς τήν ὁδόν, μήτε ράβδους μήτε πήραν μήτε ἄρτον μήτε ἀργύριον μήτε δύο χιτῶνας ἔχειν*» (Λουκ. θ' 3).

Ὁ Χριστόδουλος, ἐγκλωβισμένος στόν κλοιό τῶν κολάκων του καί μεθυσμένος μέσα στήν ἀπόλαυση τῆς χλιδῆς του, δέν εἶναι σέ θέση νά ἀφουγκραστεῖ τήν ἀγανάκτηση καί τήν ἀπογοήτευση τῶν λαϊκῶν μαζῶν, πού τόν χειροκρότησαν κατά τό ξεκίνημά του καί πού, τώρα, τοῦ στρέφουν τίς πλάτες καί διεκτραγωδοῦν τήν καμουφλαρισμένη μέ τά χρυσάφια πνευματική του γυμνότητα.

Ἡ λάμψη τῆς χρυσοῦ, πού ἐκπέμπεται ἀπό τό ἀρχιεπισκοπικό ἱματζ, δέν τραβάει τήν προσοχή τοῦ πλήθους καί δέν αἰχμαλωτίζει τίς συνειδήσεις στήν «*ὑπακοή τοῦ Χριστοῦ*» (Β' Κορινθ. ι' 5). Ἀπωθεῖ. Ἀπομακρύνει. Ἀνοίγει χάσμα ἀνάμεσα στόν ποιμένα καί στό ποίμνιο. Ἀποσυντονίζει καί ἀποστασιοποιεῖ τά μέλη τοῦ Σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τά προορισμένα νά καλλιεργοῦν καί νά βιώνουν «*τήν ἐνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης*» (Ἐφεσ. γ' 3).

4. Ὁ Χριστόδουλος τραυμάτισε καί

τραυματίζει βαθειά τή συνείδηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος μέ τήν ἀνεξήγητη καί ἀνεπίτρεπτη καί ἀδικαίωτη προτίμηση καί εὐνοια, πού δείχνει στούς ὁμοφυλόφιλους δεσποτάδες. Δέ διστάζει νά φορτώνει, ὄχι μόνο μέ τήν ἐπιστράτευση τῶν «*ἡμετέρων*» ψηφοφόρων, ἀλλά, ἀκόμα, καί μέ τή μέθοδο τῆς πλαστογραφίας, ὁμοφυλόφιλους ρασοφόρους στίς ἐπισκοπικές ἔδρες καί νά σπέρνει τό δυσμενές σχόλιο καί τήν ἀμφισβήτηση ὁλόκληρης τῆς Ἱεραρχίας στά λαϊκά στρώματα. Ἐκεῖνος καμώνεται, πῶς δέν ξέρει τίποτα. Πῶς δέ βλέπει καί δέν ἀκούει τά κουσούρια τῶν συναδέλφων του. Τούς ἀσπάζεται «*ἀδελφικότατα*». Συναναστρέφεται καί συνεργάζεται μαζί τους μέ περισσὴ ἐμπιστοσύνη. Καί, ὅταν πληροφορεῖται, πῶς ἡ ἐπαρχία τους βρίσκεται στό πόδι, ἐξ αἰτίας τῶν σκανδάλων, πού τήν ἀναστάτωσαν, δέ διστάζει νά ταξιδέψει πρὸς τά ἐκεῖ καί νά προσπαθήσει νά καλύψει, μέ τό δικό του μανδύα, τά ρετάλια τοῦ ὁμοφυλοφιλικοῦ τάγματος.

Ὑπῆρξαν καί ἄλλοι Ἀρχιεπίσκοποι, πού ἀνέχτηκαν παρόμοιες ἐκτροπές. Ἀλλά δέν ὑπῆρξε κανένας, πού νά ἐκτροχιάστηκε σέ τόσο ἐπίμονη καί σκανδαλώδη εὐνοια. Ὑπολόγισαν καί τήν ἐξέγερση τοῦ λαοῦ. Φοβήθηκαν καί τό ἐνδεχόμενο τοῦ προσωπικοῦ τους στιγματισμοῦ. Ὁ Χριστόδουλος δέν ὑπολόγισε τίποτα. Οὔτε τό προσωπικό του κύρος. Οὔτε τή γελοιοποίηση τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος πάνω στίς θεατρικές σκηνές καί μπροστά στά ὀρθάνοιχτα τηλεοπτικά παράθυρα. Οὔτε τή διογκούμενη λαϊκὴ ἀντίδραση, πού λειτουργεῖ καί ἐνεργεῖ ὡς βραδυφλεγής, ἀλλά ἐξοντωτικὴ νάρκη.

Νά πιστέψει κανείς, πώς δέν πληροφορεῖται τήν ὑποδοχή, πού ἔχει στή λαϊκή ψυχὴ καί τήν ἀντίδραση, πού δημιουργεῖ ἡ στενὴ φιλία του καί ἡ ἀγαπή συνεργασία του μέ τούς διαβεβλημένους καί κραγμένους Ἐπισκόπους; Ἡ νά ἐπιτρέψει ἄλλες σκέψεις καί ἄλλα ἐνδεχόμενα νά βασανίσουν τό μυαλό του; Τό γεγονός εἶναι, ὅτι, ἀπό κανάλι σέ κανάλι, ἀπό ἐφημερίδα σέ ἐφημερίδα, ἀπό στόμα σέ στόμα, ἡ ἀρχιεπισκοπικὴ ἀδυναμία ἔχει καταντήσει βούκινο. Ὅλοι συζητοῦν τήν ποιότητα τῶν ἐπιλογῶν του. Καί ὅλοι ἐκφέρουν ἀνεμπόδιστα τίς κρίσεις τους.

Αὐτὴ τὴ στιγμή δέν εἶναι μόνο οἱ προβληματικές ἐπαρχίες, πού βρίσκονται σέ ἀναστάτωση. Τὰ κατορθώματα τῶν διεστραμμένων δεσποτῶν ἔχουν γίνεи καθολικό ἀνάγνωσμα, θέαμα καί ἀκουσμα. Ἐξω ἀπὸ τό περίβολο τῆς ἐξουσίας τους. Καί πέρα ἀπὸ τὴ στενὴ ἢ πλατεία περιοχὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας τους. Ἡ δυσσομία ἔχει ἀπλωθεῖ στό πανελλήνιο. Καί ἔχει δυσारेστήσει τὴν πανορθόδοξη οἰκογένεια. Οἱ πιστοὶ ντρέπονται νά ἀναφερθοῦν στὸν Ἐπίσκοπο τῆς δικῆς τους ἢ τῆς γειτονικῆς ἐπαρχίας. Οἱ ἄπιστοι ἀναπαράγουν χαιρέκακα τίς εἰδήσεις. Οἱ γονεῖς δέν ξέρουν πῶς νά προστατέψουν τὰ παιδιά τους μέσα στή θύελλα τῆς ἀντιεκκλησιαστικῆς προπαγάνδας. Καί ἡ τρελλὴ ἐφηβεία προσπαθεῖ νά καλύψει τίς ἐκτροπές τῆς κάτω ἀπὸ τό στέγαστρο τῶν δεσποτικῶν τολμημάτων.

Καί κατὰ τὴ θεωρία ὅτι, ὄχι ὁ ποντικός, ἀλλὰ οἱ ποντικοὶ τρῶνε τό ψωμί, ὁ ψόγος περνάει σέ ὅλη τὴν ἐκκλησιαστικὴ Ἱεραρχία καί σπιλῶνει ὅλες τίς συνειδήσεις. Καί αὐτῶν, πού ἄμεσα

ἐμπλέκονται στὶς διαστροφές. Καί αὐτῶν, πού παρασύρονται ἀπὸ τίς ἀρχιεπισκοπικὲς μεθοδεύσεις καί δίνουν ψῆφο ἀπαλλακτικὴ στοὺς διεστραμμένους συναδέλφους τους.

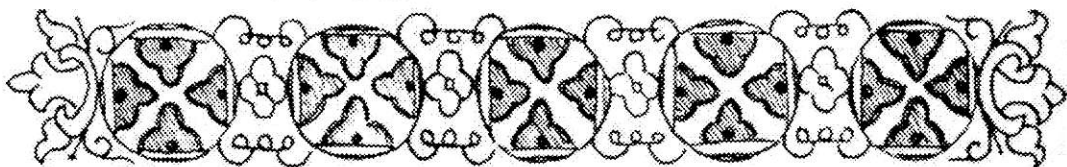
Χρήσιμη, χρησιμότατη θά ἦταν μιά σχετικὴ δημοσκόπηση, πού θά ἐντόπιζε τὴν ἔρευνα σέ δύο, μόνο, ἐρωτήματα: 1. Πιστεύετε, πῶς οἱ ἀπαλλακτικὲς ἀποφάσεις, πού ἐκδίδουν τὰ Συνοδικὰ Σώματα γιὰ τούς ὁμοφυλόφιλους ρασοφόρους, εἶναι προϊόντα ἐντιμῆς κρίσης καί εὐσυνειδητῆς συμμόρφωσης στὶς ἐπιταγές τῶν Ἱερῶν Κανόνων; Καί 2. Πῶς δικαιολογεῖτε ἢ πῶς κρίνετε τὴν εὐνοία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου πρὸς τούς διεφθαρμένους ρασοφόρους; Οἱ ἀπαντήσεις στά ἐρωτήματα αὐτὰ θά ἀποτιμοῦσαν, αὐτόματα, καί τὸν πόνο ἢ τὴν ἀποστασιοποίηση τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν «κομπάζουσα» ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία του.

* * *

Οἱ ἀξιωματοῦχοι, πού βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμή στό πιλοτήριο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, κομπάζουν, χορεύουν τό χορὸ τῆς εὐωχίας, κλείνουν ἔξω ἀπὸ τίς πόρτες τῶν «μεγάρων» τους καί τῶν καρδιῶν τους τὴ λαϊκὴ εὐθιξία καί τὴ λαϊκὴ προσδοκία. Καί ὁ λαός, τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, περιφέρει τὰ ἀνάκατα αἰσθήματα τῆς ντροπῆς του, τῆς ἀγανάκτησής του καί τῆς μελαγχολίας του.

Νά ἐλπίσουμε στὴν ἀνάνηψη τοῦ προκαθημένου καί τῶν συνεργατῶν του; Ἡ νά περιμένουμε τὴν ἔκρηξη τῆς ἀγανάκτησης καί «ἐπαναστατικῶν δικαίω» ἕνα δεῦτερο Ἰανουάριο τοῦ 1962;

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

«Η ΣΤΕΡΝΗ ΜΟΥ ΓΝΩΣΗ...».

Τὸν τελευταῖο καιρὸ μὲ τὸ πελώριο ἐκκλησιαστικὸ ζήτημα, ποὺ ἀνέκυψε ἀνάμεσα στὸ Φανάρι καὶ στὴν Ἀθήνα καὶ ποὺ δημιούργησε «γκρίζες ζῶνες» στοὺς δυὸ αὐτοὺς ἐκκλησιαστικοὺς χώρους, ἀκούστηκαν πολλὰ, θλίβερά καὶ παράδοξα, τὰ ὁποῖα τραυμάτισαν τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, σοβαρὰ τὸ σκανδάλισαν καὶ ἐπέτειναν τὶς ἀγωνίες καὶ τοὺς προβληματισμούς του, σὰν καὶ νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλα τὰ ἄλλα, ποὺ λέγονται καὶ ἀκούονται καὶ δυστυχῶς κατὰ συνεχῆ ροὴ προβάλλονται ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε.

Καὶ γιὰ νὰ περιορίσουμε τὸ λόγο στὸ δικό μας ἐκκλησιαστικὸ χῶρο, βλέπουμε σήμερα τὴν ἐκκλησιαστικὴ μας ἡγεσία καὶ μαζί μαυτὴ καὶ τοὺς κατευθυνόμενους ἀνευθυνοῦπεύθυνους παράγοντες τοῦ δικοῦ της περιβάλλοντος, νὰ κόπτονται πραγματικά το μὲν γιὰ τὴν πιστὴ ἐφαρμογὴ τῆς κανονικῆς τάξης, τὸ δὲ γιὰ τὴν αὐστηρὴ προσήλωση στὸ ἰσχύον νομικὸ καθεστῶς, ἐπὶ πλέον δὲ νὰ προβάλλουν τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ὑποταγὴ στὶς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἢ σὲ ὅσες ἐπιλεκτικὰ παρουσιάζονται, κατὰ παράλειψη ἄλλων μεταγενέστερων καὶ μὲ διάφορες ἐν πολλοῖς διατακτικὲς κρίσεις.

Ἀλλά, ἂν τὶς σημερινὲς διακηρύξεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης τὶς συγκρίνουμε καὶ τὶς ἀντιπαραθέσουμε μὲ ἄλλες, ἀποκλειστικὰ δικῆς της, ἐνέργειες τοῦ πρόσφατου σχετικὰ παρελθόντος,

θὰ διαπιστώσουμε ἀβίαστα κατὰ ἓνα μέρος ἑλλειμμα εἰληκρινείας καὶ κατὰ τὸ ἄλλο μέρος περίσσειμα ὑποκρισίας. Καὶ θὰ τὸ ποῦμε ξεκάθαρα, χωρὶς περιστροφὲς καὶ περιφράσεις, χωρὶς φόβο καὶ πάθος, ἀλλὰ μὲ πόνο καὶ θλίψη πολλή, ὅτι ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ, καί, ἐπὶ τὸ νομικότερο, δὲν νομιμοποιεῖται, νὰ ἐπικαλεῖται καὶ νὰ προβάλλει σήμερα τὴν κανονικότητα, τὴ νομιμότητα καὶ τὸ σεβασμὸ στὶς δικαστικὲς ἀποφάσεις, ὅταν ἡ ἴδια σὲ ἄλλες, ἐξίσου σοβαρὲς, περιπτώσεις, ποὺ ἐκτυλίχθηκαν στὸ χῶρο τῆς δικῆς της δικαιοδοσίας, ἀντιπαρῆλθε καὶ τὰ κελεύσματα τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τὶς ἐπιταγὲς τῶν νόμων καὶ τὸ δεδικασμένο τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων. Καὶ αὐτὸ δὲν ἀναφέρεται σὲ δικῆς μας ὑποκειμενικὲς κρίσεις καὶ ἀξιολογήσεις. Εἶναι διαπιστώσεις ποὺ ἔχουν ἐπιβεβαιωθεῖ μὲ ἱκανὸ ἀριθμὸ δικαστικῶν ἀποφάσεων καὶ κρίσεων καὶ ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς διοικητικῆς καὶ ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης. Ὅλες αὐτὲς οἱ περιπτώσεις ἔχουν κατεπανάληψη προβληθεῖ καὶ σχολιασθεῖ ἀπὸ τὶς στίλβες τῆς περιοδικῆς μας ἔκδοσης, καὶ γιὰ νὰ τὶς πληροφορηθεῖ τὸ προβληματισμένο ποίμνιο καὶ γιὰ νὰ ἐντοπισθεῖ ἔτσι ὁ βαθμὸς τῆς εὐθύνης σὲ ὅσους δημιούργησαν, σὲ ὅσους συνέπραξαν καὶ σὲ ὅσους ἀνέχονται μέχρι σήμερα αὐτὰ τὰ πελώριου μεγέθους ἐκκλησιαστικὰ ἀτοπήματα, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀμέτοχα καὶ στὴ δημι-

ουργία τῶν σημερινῶν προβλημάτων ἀνάμεσα στὶς δυὸ Ἐκκλησίες.

Καὶ γιὰ νὰ γίνουμε πιὸ σαφεῖς καὶ πιὸ συγκεκριμένοι:

Γιὰ ποῖο σεβασμὸ στὴν κανονικότητα ὁμιλοῦμε, ὅταν τὸ ἔτος 1974, μὲ τὶς εὐλογίες τοῦ τότε σκληροῦ δικτάτορα Ἰωαννίδη, ἀπομακρύνθηκαν «βιαίως» (ὁ χαρακτηρισμὸς ἀνήκει στὸ σημερινὸ Ἀρχιεπίσκοπο) δώδεκα ἄξιοι Ἱεράρχες «χωρὶς τελείας δίκης», ὅπως ρητὰ προβλέπουν καὶ ἐπιτάσσουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ χωρὶς καμμιά κανονικὴ ἢ νόμιμη διαδικασία, χωρὶς καμμιά κατηγορία, χωρὶς καμμιά δίκη, χωρὶς ἀπολογία, οὔτε κἂν ἀκρόαση; Καί, ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, οἱ διαπιστώσεις αὐτὲς δὲν εἶναι δικές μας. Προβάλλονται πανηγυρικὰ στὶς διατακτικὲς κρίσεις τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τοῦ ἔτους 1990, μὲ τὶς ὁποῖες καὶ μὲ βάση τοὺς παραπάνω λόγους, ἀκυρώθηκαν ὡς παράνομες, καὶ συνεπῶς ὡς μηδέποτε γενόμενες, ὅλες οἱ πράξεις ἐκπτώσεως τῶν διωχθέντων Ἀρχιερέων.

Γιὰ ποῖο σεβασμὸ μιλοῦμε στὶς ἀποφάσεις τοῦ Ἀνώτατου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου τῆς χώρας, ὅταν τριάντα καὶ πλέον ἀποφάσεις τοῦ ἴδιου δικαστηρίου, μὲ τὶς ὁποῖες ἀκυρώνονταν ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης οἱ συνεχιζόμενες παράνομες καὶ ἀντικανονικὲς ἐνέργειες τῆς Ἐκκλησίας ἐπάνω στὸ ἐπίμαχο θέμα τῶν ἐκπτώσεων καὶ τῶν διώξεων τῶν δώδεκα ἀγωνιστῶν Μητροπολιτῶν, ἡ διοικούσα Ἐκκλησία τὶς ἀντιπαρερχόταν καὶ προκλητικὰ δὲν τὶς ἐφάρμοζε; Καὶ πάλι αὐτὴ ἡ διαπίστωση δὲν εἶναι δική μας. Γιὰ τὴν προκλητικὴ αὐτὴ ἐνέργεια τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, κατὰ τὸν δικό της μεταπολιτευτικὸ Καταστατικὸ Χάρτη (Ν.590/1977), εἶναι Νομικὸ Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου (ἄρθ.1 παρ.4) ὑπο-

κείμενη στὶς ἐπιταγὲς τοῦ Συντάγματος, ὁ ἀρμόδιος Εἰσαγγελεὺς ἄσκησε τότε ποινικὴ δίωξη κατὰ συνοδικῶν Ἀρχιερέων γιὰ παράβαση τῆς συνταγματικῆς διατάξεως, ἡ ὁποία ρητὰ ἐπιβάλλει σὲ κάθε ὄργανο διοίκησης τοῦ κράτους, ἐπομένως καὶ στὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, τὴν ἄμεση καὶ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων τοῦ Σ.τ.Ε. καὶ τῶν ἄλλων δικαστηρίων. Ποιά, ὅμως, ἦταν ἡ κατάληξη αὐτῆς τῆς ποινικῆς δίωξης; Καμμιά. Ἀπολύτως καμμιά. Γιατί ἡ τότε κυβέρνηση, μὲ εἰσήγηση τῆς Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, καθηγήτριας κας Μπενάκη, «ΑΝΕΣΤΕΙΛΕ!» τὴν ἀσκηθεῖσα ποινικὴ δίωξη μὲ πράξη τοῦ τότε Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐπικαλούμενη τὴ διάταξη τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ Κώδικα Ποινικῆς Δικονομίας. Δὲν κατορθώσαμε μέχρι σήμερα, παρὰ τὶς ἐπισταμένους μελέτες μας, νὰ βροῦμε τὴ σχέση πού συνδέει τὴ ρύθμιση αὐτῆς τῆς διατάξης μὲ τὸ ποινικὸ ἀδίκημα, στὸ ὁποῖο ἀναφερόταν ἡ συγκεκριμένη δίωξη.

Γιὰ ποῖο σεβασμὸ στὶς νομικὲς καὶ στὶς καταστατικὲς ἐκκλησιαστικὲς διατάξεις μιλοῦμε, ὅταν μετὰ τὶς συνεχεῖς ἀκυρωτικὲς ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε., ἡ τότε ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία ἐφεῦρε καὶ ἐπέβαλε «ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ» (βλ. δήλωση συνοδικοῦ Μητροπολίτη-Πρακ. Ι.Σ.Ι. 7.10.88) στοὺς τρεῖς ἐναπομείναντες πλέον Μητροπολίτες Σεβ. Κωνσταντῖνο, Νικόδημο καὶ Θεολόγο τὰ ἀνυπόστατα καὶ ἀντικανονικὰ «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας»; Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ ἀνακοπεῖ ἡ πορεία τοῦ ζητήματος στὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, ὅπως χαρακτηριστικὰ δήλωσε ἐπὶ σήμῳς ἄλλος συνοδικὸς Ἱεράρχης (βλ. Πρακτικὸ Δ.Ι.Σ. τῆς 1.9.1998). Μὲ τὰ ἐπιτίμια αὐτὰ ἀπομακρύνθηκαν γιὰ δευτέρη φορὰ οἱ δικαστικῶς δικαιωθέντες καὶ σκληρῶς δοκιμασθέντες ἀπὸ τὴ διοι-

Βαβέλ και Πεντηκοστή.

πό έτους, τό ρωσικό πρακτορείο ειδήσεων «Blagovest-info» μετέδωσε ότι ο Περιφερειάρχης της Κεντρικής Όμοσπονδίας Περιφέρειας της Ρωσίας, σέ όμιλία του στό Πανεπιστήμιο της Μόσχας Lomono-

son, είπε: «Ός Ρώσος θεωρώ ότι ή πατρίδα μας είναι ή έκλεκτή χώρα του Θεού ... Η Ρωσία πρέπει νά μείνει άγρυπνη καί νά φυλάει τά έδάφη της καί τήν κουλτούρα της· άς είμαστε περήφανοι πού ταχτήκαμε νά ζούμε στή Ρωσία, τήν έκλεκτή χώρα

κοῦσα Έκκλησία Ιεράρχες. Έδω καί πάλι, δέν όμιλούμε έμείς. Όμιλεί ό Καταστατικός Χάρτης της Έκκλησίας, ό όποϊός (άρθ. 34), σέ συνδυασμό με τό νόμο περί Έκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων (N.5383/1932), όρίζει ότι κανένας Μητροπολίτης δέν άπομακρύνεται παρά μόνο μετά άμετάκλητη άπόφαση Ε.Δ. για έκπτωση, ισόβια άργία καί καθαίρεση. Καί έρωτούμε τόν κάθε καλόπιστο άναγνώστη καί πρῶτα άπό όλους τήν έκκλησιαστική διοίκηση. Πότε καί ποιό Ε.Δ. έδίκασε καί επέβαλε στους τρεις αυτούς Άρχιερείς μία άπό τις παραπάνω ποινές καί μάλιστα άμετάκλητα, ώστε στή συνέχεια νά άπομακρυνθούν άπό τις μητροπολιτικές τους έδρες; Καί επειδή έδω ή άπάντηση είναι μονόδρομος. τή δίνουμε άπευθείας έμείς. Ποτέ καί κανένα Ε.Δ. όχι μόνο δέν επέβαλε μια άπό τις παραπάνω ποινές, αλλά ποτέ καί κανένα Ε.Δ. δέν έδίκασε καν τους τρεις Μητροπολίτες. Θαυμάστε λοιπόν τήν άυστηρή προσήλωση τών διοικούντων τήν Έκκλησία στή νόμιμη

τάξη, για τήν όποία τώρα κόπονται!

ΕΠΙΜΕΤΡΟ. Έπαναλάβαμε τά θλιβερά καί παράδοξα αυτά γεγονότα, πού έκτυλίχθηκαν στόν έκκλησιαστικό μας χώρο τήν τελευταία τριακονταετία, καίτοι αυτά είναι χιλιοειπωμένα. Τά έπαναφέρουμε όμως καί σήμερα στή μνήμη τών καλών άδελφών μας άναγνωστών για νά κρίνουν καί νά συγκρίνουν οι ίδιοι, πώς έφάρμοσε τότε ή έκκλησιαστική διοίκηση καί τήν κανονικότητα καί τή νομιμότητα καί τις δικαστικές αποφάσεις καί πώς ή ίδια επικαλείται τώρα καί τις τρεις αυτές άρχες στό επίμαχο θέμα πού άνέκυψε με τό Πατριαρχείο.

Θά επικαλεσθούμε έδω καί ένα ρωμαϊκό κανόνα πού λέει: «*Non venire contra factum proprium*» καί πού ελεύθερα μεταφράζεται ότι κανένας δέν μπορεί νά έρχεται σέ αντίθεση με τις δικές του ένέργειες. Έμείς θα προσθέταμε σαυτά καί τήν έλληνική παροιμία «Η στερνή μου γνώση...».

Σύν.

του Θεοῦ» (ιστοσ. portal-credo.ru)! Τά λόγια αὐτά τοῦ Ρώσου ἀξιωματοῦχου προκαλοῦν θαυμασμό. Παρά τόν 70ετή πόλεμο κατά τῆς πίστεως ἐκ μέρους τῆς μαχητικῆς ἀθεΐας, ἔρχονται σήμερα Ρῶσοι πολιτικοί νά περηφανεύονται δημοσίως γιά τήν πίστη τους στό Θεό! «Μεγάλα τά τῆς πίστεως κατορθώματα»!

Σέ ἄλλη ἀνάγνωση, οἱ δηλώσεις αὐτές, ἐν τούτοις, ἀνασύρουν τόν παλιό προβληματισμό τῶν σχέσεων ἔθνους καί Ἐκκλησίας. Κατ' ἀρχήν, ἡ σύζευξη τῶν ἔθνων μέ τήν Ἐκκλησία εἶναι σύμφωνη πρός τίς θεῖες προδιαγραφές, πού ἴσχυσαν γιά τό χτίσιμό Της. Τό Πανάγιο Πνεῦμα ἱδρυσε τήν Ἐκκλησία κατά τήν Πεντηκοστή, μέ σκοπό νά ζυμωθεῖ ἱεραποστολικά μέ τά ἔθνη. Νά γίνεи «τοῖς πᾶσι τά πάντα, ἵνα πάντως τινάς σώσῃ» (πρβ. Α' Κορ. θ' 22). Ἐτσι, ἡ Ἐκκλησία πορεύτηκε δυναμικά στούς λαούς, ὅχι, ὅμως, σάν εἰσβολέας, οὔτε σά δύναμη κατοχῆς. Δέν ἦταν στούς στόχους Της νά ἐγκαθιδρύσει μιὰ Pax Christiana. Πνέοντες σάν αὔρα λεπτή ἀναζωογόνησε τούς λαούς. Μίλησε τή γλῶσσα τοῦ πολιτισμοῦ τους καί υἱοθέτησε μέσα ἐκφράσεως γιά τήν εὐσέβεια καί τή λατρεία Της, συμβατά πρός τό κήρυγμά Της, πού ταίριαζαν συνάμα στήν ἰδιοσυγκρασία τους. Ἐγινε ἡ Ἐκκλησία κάθε λαοῦ, ἀπό τίς Ἰνδίες καί τή μακρινή Κίνα, μέχρι τίς ἐσχατιές τῶν Βρετανικῶν νησιῶν, καί ἀπό τήν Αἰθιοπία μέχρι τήν παγωμένη Σκανδιναβία.

Κάθε ἔθνος, τό ὅποιο δέχτηκε τό Εὐαγγέλιο, καί τοῦ ὁποῖου ἡ πολιτιστική ἀνέλιξη ἔχει σημαδευτεῖ ἔντονα ἀπό τό μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι λογικό νά σεμνύνεται γιά τήν εὐλογία αὐτή τοῦ Θεοῦ. Νά νοιώθει σάν περιούσιος λαός. Ἐτσι, οἱ πα-

ραπάνω δηλώσεις τοῦ εὐσεβοῦς Ρώσου ἀξιωματοῦχου, μέ ἀντικατάσταση τῆς λέξεως Ρωσία μέ τό ὄνομα ἄλλης χώρας, ὅπως, Ἑλλάδα, Σερβία, Βουλγαρία, Ρουμανία, κτλ., θά μπορούσαν νά ἔχουν βγεῖ ἀπό χεῖλη πολιτικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων τῶν ἀντίστοιχων χωρῶν, π.χ. στή δική μας περίπτωση, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστόδουλου. Ἀλλά ἀκόμα καί στή Δύση εὐαίσθητοποιημένοι πιστοί, οἱ ὅποιοι ζώντας τά ἀδιέξοδα τοῦ δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ στρέφονται μέ νοσταλγία πρός τήν Ὀρθοδοξία, ἔχουν ἀρχίσει νά Τήν ἀναζητοῦν ὅχι στήν Ἀνατολή, (τήν νοιώθουν ξένη πρός τή δική τους πολιτιστική παράδοση), ἀλλά στό μακρινό παρελθόν τοῦ τόπου τους, στούς δικούς τους ἀγίους, μάρτυρες, ὁσίους, φωτιστές καί διδασκάλους τῶν πρώτων αἰώνων τῆς Χριστιανοσύνης, πρίν ἀπό τήν τραγική διαίρεσή Της. Καί σεμνύνονται γιά τήν εὐλογημένη σχέση, πού εἶχαν τότε οἱ λαοί τῆς Δύσεως μέ τό Θεό, γιά τήν ἀρχαία τους πνευματικότητα, ἡ θύμηση τῆς ὁποίας τούς πληγώνει ὑπαρξιακά περισσότερο ἀπ' ὅ,τι τό μυστικιστικό μεγαλεῖο τοῦ Βυζαντίου.

Ἡ Ἐκκλησία κατά τήν κενωτική Της πορεία στή γῆ, μπορεῖ νά διαφοροποιεῖται ἐξωτερικά ἀπό τόπο σέ τόπο, κρατᾶ, ὅμως, ἀπαρχάρακτο τό θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ὡς κέντρο ἀναφορᾶς μοναδικό γνήσιας θεογνωσίας καί ἡθικῆς τελειότητος. Φανερώνεται σέ κάθε τόπο ὡς τό καθολικό μυστικό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, «τό πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου» (Ἐφεσ. α' 23). Ὡς ἡ ἀγία Πληρότητα, πού γεμίζει τά πάντα καί ἐνοποιεῖ τούς πάντες, ὅποιες χρονικές, τοπικές καί ἐθνικές διαφοροποιήσεις καί ἄν τούς χωρίζουν. Ἡ

τραγωδία τῶν διχαστικῶν συγκρούσεων στήν Ἐκκλησία ἀρχίζει ἀπό τή στιγμή πού οἱ λαοί συσχιάζονται τόν θεο πυρῆνα τῆς ἐνότητος, τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου, καί φέρουν σέ πρῶτο πλάνο δευτερεύοντα θέματα, ὅπως, ἡ ἐθνική συνείδηση, τά ὅποια πολιτιστικά ἐπιτεύγματα, γιά τά ὅποια οἱ λαοί σεμνύνονται, οἱ ἐθνικοί τους ὀραματισμοί. Ὅταν ἐδραιώνουν τήν ἐνότητα σέ θεσμοποιημένα διοικητικά σχήματα.

Μπορεῖ νά θεσπίζεται ἡ Ἐκκλησία ὡς σπουδαῖος παράγοντας πολιτισμοῦ, νά ἐξυμνεῖται ὡς στυλοβάτης τοῦ ἔθνους καί λίκνο τοῦ γένους, στήν πραγματικότητα, ὅμως, ὑποβαθμίζεται σέ ἓνα ἐθνικό σύμβολο, σέ θεραπαινίδα μιᾶς ἐθνικῆς ιδεολογίας. Χάνει τήν καθολικότητά Της. Ὁ δρόμος στή συνέχεια εἶναι ὀλισθηρός. Ἡ Ἐκκλησία ἀπό ἐθνοθησκευτικό μῶρφωμα γίνεται δικαιοδοσιακή σέκτα ἢ κρατική ὑπηρεσία, μετά, πεδίο κομματικῆς διαπάλης, γιά νά καταντήσῃ διαπλεκόμενος ἐταῖρος μέσα στό ἀσύστολα κέντρο τῆς διαφθορᾶς τῶν ἐξουσιῶν τοῦ κόσμου, ἐθνικῶν καί ὑπερεθνικῶν. Ὁ Χριστός ἔχει ἤδη ἐκδιωχθεῖ. Ἀκριβέστερα, ἔχει συλληφθεῖ καί, μακροθυμῶν, ὀδηγεῖται ξανά καί ξανά στό δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ. Οἱ συνοδοιπόροι Του καί συμμετοχοί στό πάθος λίγοι, (ὁ Θεός ξέρεי ποιοί καί πόσοι, «Θεόν γινώσκοντες καί Θεῷ γινωσκόμενοι»). Ἡ Ἐκκλησία, αἰχμάλωτη καί Αὐτή κατ' οὐσίαν, στό χέριο ἱεροεξεταστικῶν διευθυντηρίων, πού Τήν διοικοῦν ἐρήμην, καί ἐναντία πρός τή θέληση, καί τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ λαοῦ.

Ὁ παλαιός Ἰσραήλ, ὅπως ὅλα τά ἔθνη, πού προέκυψαν, κατά θεία παραχώρηση, μετά τήν ὑπερφίαλη πυργοποιῖα τῆς Βαβέλ καί τή συνακόλουθη σύγχυση τῶν γλωσσῶν,

εἶχε ἀναπτύξει ἔντονη ἐθνοκεντρική θρησκευτικότητα. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐν τούτοις, στήν Παλαιά Διαθήκη, παράλληλα πρός τήν περιχαράκωση τῆς ἀλήθειας περί τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποῖαν ἀπεκάλυψε στό λαό αὐτό, ἔλαβε πρόνοια νά τόν προετοιμάσει γιά τό μυστήριο τῆς θείας οἰκονομίας καί τήν ὀλοκλήρωσή του κατά τήν Πεντηκοστή καί τήν ἐπανάνοση τῶν λαῶν μέσα στήν Ἐκκλησία. Γράφει ὁ θεόπνευστος Ἡσαΐας: «Εὐλογημένος ὁ λαός μου ὁ ἐν Αἰγύπτῳ καί ὁ ἐν Ἀσσυρίοις καί ἡ κληρονομία μου Ἰσραήλ» (ιβ' 25). Τό συνεσχισμένο αὐτό χωρίο ὑπομνηματίζει εὐστοχα ὁ ἐρμηνευτής Γ. Γ. Ψαλτάκης: «(Ἀσσύριοι, Αἰγύπτιοι καί Ἰσραηλῖται) θά ἐπικοινωνοῦν ὡς φίλοι. Θά ὑπάρξῃ ἐλευθεροκοινωνία τῶν λαῶν, κατάργησις τῶν συνόρων καί ἐλευθέρη διακίνησις ἀγαθῶν. Ἡ πρόρρησις αὕτη... εὐρίσκει πληρῇ τήν ἀναφοράν της εἰς ἐποχήν τοῦ Μεσσίου, κατά τήν ὁποῖαν... ὅλοι οἱ πιστεύσαντες ἐκ διαφόρων ἐθνῶν ἄνθρωποι ἠνώθησαν μεταξύ των καί ἔγιναν μέλη τοῦ ἰδίου μυστικοῦ θεανδρικοῦ σώματος, πού

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Ἰδιοκτήτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

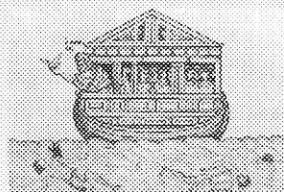
είναι ή άγία Έκκλησία... 'Ο θεοδίδακτος Προφήτης, παρά τήν άγάπην του προς τόν λαόν του, τούς συμπατριώτας του, ύπερβαίνει τά στενά όρια του 'Ιουδαϊσμού και όμιλεϊ μέ ένθουσιασμόν δι' εύλογίαν του Θεου εις άλλα έθνη!» («'Η Παλαιά Διαθήκη», Έκδ. «'Ο Σωτήρ», τομ. ιστ' σελ. 166).

Καί ό νέος 'Ισραήλ, όμως, ή Έκκλησία, ύποκύπτει στον πειρασμό του παλαιού. 'Επιστρέφει στην έποχή της Βαβέλ. Προτάσσει τό έθνος και κομματιάζεται. 'Ακυρώνει τό έργο της Πεντηκοστής, κατά την όποία ό 'Υψιστος «του πυρός τάς γλώσσας διένειμεν, (και) εις ένότητα πάντας εκάλεσεν» (Κοντάχιον έορτής). 'Αγιες συνειδήσεις, όπως του μακαριστου πατρός της σύγχρονης Σερβίας 'Ιουστίνου Πόποβιτς, πονούν γιαυτό και εξανίστανται. Γράφει ό πατήρ 'Ιουστίνος: «'Η Έκκλησία είναι άδιαίρετος, όπως και τό πρόσωπον

του Θεανθρώπου... 'Αποτελεϊ βασικόν λάθος νά διαιρηται ό άδιαίρετος θεανθρώπινος όργανισμός της Έκκλησίας εις τάς μικράς έθνικάς οργανώσεις. Εις την πορείαν των διά μέσου της ιστορίας πολλάι τοπικαί Έκκλησiai περιωρίζοντο εις τόν έθνικισμόν, εις σκοπούς και μεθόδους έθνικάς... 'Η Έκκλησία προσηρμόζετο προς τόν λαόν, ένω τό κανονικόν είναι τό αντίθετον: ό λαός νά προσαμόζεται προς την Έκκλησίαν. Καί ή ιδική μας Έκκλησία πολλές φορές εκανε αυτό τό λάθος... Είναι πλέον καιρός, είναι ή δωδεκάτη ώρα, νά παύσουν οι εκκλησιαστικοί μας αντιπρόσωποι νά είναι αποκλειστικά δοϋλοι του έθνικισμού, και νά γίνουν αρχιερείς και ιερείς της Μιάς, 'Αγίας, Καθολικής και 'Αποστολικής Έκκλησίας...» («'Ανθρωπος και Θεάνθρωπος», Έκδ. 'Αστήρ, 1969, σελ. 55-56).

Ε. Χ. Οικονομάκος

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ
ΤΗΣ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑΣ
ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Σέ έπικοινωνία χαράς και προβληματισμού, ή Πανελλήνια Πρωτοβουλία για την 'Αποκατάσταση της Κανονικότητας και της Νομιμότητας στην Έκκλησία θά κόψει τή Βασιλόπιτα του έτους 2004. 'Η εκδήλωση θά γίνει στό 'Αμφιθέατρο του Πολεμικού Μουσείου 'Αθηνών, όδ. Βασ. Σοφίας και Ριζάρη 2, την Τρίτη 3 Φεβρουαρίου 2004 και ώρα 7 μ.μ.

Τό μήνυμα της χρονιάς θά δώσει ό Μητροπολίτης 'Αττικής και Μεγαρίδος κ. Νικόδημος.

'Η παρουσία σας θά μάς δώσει χαρά.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ